

Ergens achter de duinen, voor de grote gele woestijn zich eindeloos uitstrekt, staat een villa. Een oude witte villa die is omringd door palmbomen en tamarisken, van die grote, stekelige struiken. In die oude witte villa woont Ourania samen met haar vader Jut en Faroek, de oude Toeareg uit het hart van de woestijn. Ourania was altijd in de buurt van Jut of Faroek, maar nu, nu stond zij helemaal alleen boven op een duin en staarde het diepe donker in. Ze moest het grote gele aantekeningenschrift vinden. Het grote gele aantekeningenschrift van Jut dat zij die middag per ongeluk uit het vliegtuig had laten vallen. Vanaf het moment dat Ourania het schrift had laten vallen, had Jut bijna niets meer tegen haar gezegd. Het enige wat hij nog tegen haar had gezegd, was: 'Binnen vier dagen ligt het grote gele aantekeningenschrift weer in het vliegtuig. Ligt het daar niet, dan beginnen we opnieuw.'

Dan beginnen we opnieuw, dat had hij echt gezegd. Opnieuw beginnen, dat betekende weer dag in dag uit, jaar in jaar uit boven de woestijn vliegen. Ourania moest daar niet aan denken. Ze wilde eindelijk eens iets anders. De luchten en de wolken van dit deel van de woestijn kende ze nu wel. Ze wilde op expeditie. Ze was negen jaar en had niet meer van de wereld gezien dan de hemel boven de woestijn. Maar door de plaatjes in het boek dat haar oma lang geleden opstuurde, wist ze dat ergens ver weg een land was waar brede rivieren door oneindig laagland stromen, waar de lucht laag hangt en de zon langzaam in grijze veelkleurige dam-

pen wordt gesmoord. *Onze groote rivieren* heette het boek. Het lag naast haar bed. Het briefje waarop stond: *Hier hoor je thuis*. *Oma*, had Jut tierend en vloekend verscheurd. ‘Dat mens snapt nog steeds niet dat ieder een eigen thuis heeft en dit is ons thuis,’ had hij geschreeuwd. Maar het boek had Ourania mogen houden en elke avond bladerde ze er even in. Soms nam ze het zelfs mee het vliegtuig in. Stiekem natuurlijk. Jut vond dat niet goed. Boven de aarde moest je om je heen kijken, de dunne, vluchtige lucht zo diep in je longen opnemen en zo langzaam uitblazen dat je zelf een beetje wolk werd. Ourania was het zat. Ze wilde geen wolk zijn. Ze wilde Ourania zijn met haar voeten op de grond. Ze droomde over de plaatjes in het boek. Over water, gras en modder ... De laatste tijd waren haar dromen ook steeds vaker dagdromen geworden en was het haar grote wens om echt met haar voeten door rivieren te waden en langs rijen populieren te gaan.

‘Ik blijf niet nog acht jaar vliegen, pap. We zouden op avontuur gaan. Misschien wel naar de rivieren uit mijn boek. Dat heb je zelf gezegd.’

‘We gaan pas iets anders doen als het grote gele aantekeningenschrift compleet is. Eerder niet. Het grote gele aantekeningenschrift moet af en volledig zijn. Dat hebben je moeder en ik elkaar beloofd en wat je belooft, moet je doen.’ Dat was echt het allerlaatste wat Jut tegen haar had gezegd en daarom stond ze nu boven op een duin. Alleen. In het donker.

Ourania was geboren op de twaalfde dag van de twaalfde maand, ergens in het zuiden van de woestijn. Zolang zij zich kon herinneren stapte ze elke ochtend bij haar vader in zijn oude vliegtuigje.

Samen vlogen ze dan boven het westelijke gedeelte van de woestijn. Het was het deel van de woestijn waar haar ouders verliefd waren geworden, op elkaar en op het zand. Ze hadden de oude witte villa gekocht en besloten het westelijke deel van de woestijn te ontdekken en in kaart te brengen. En omdat Ourania's moeder dood was, vloog Ourania nu al tien jaar lang alleen met Jut boven de oranjebruine zandvlakte om alle bergen, rotsen en bomen in de wijde omtrek vanuit de lucht te ontdekken. Om alle sterren die straalden te tellen en alle kippen, kamelen en koeien die rondliepen een naam te geven. Zodat iedereen, zoals Jut zei, door het mooiste stukje van de wereld zou kunnen zwerven zonder te verdwalen. Maar Ourania had inmiddels ook wel door dat Jut vooral vloog om herinneringen aan haar moeder levend te houden. Steeds vaker vlogen ze dezelfde route en hoorde Ourania dezelfde verhalen. Verhalen over hoe Jut en haar moeder elkaar hadden ontmoet boven op een berg. Haar moeder stond op de top, haar vader cirkelde errond. Over hoe ze over gebaande en ongebaande paden waren gegaan. Haar moeder lopend, haar vader vliegend. Over hoe ze puur op het gevoel door de voor hen onbekende woestijn waren getrokken, vol vertrouwen samen het avontuur tegemoet. Als Jut over haar moeder sprak was hij afwezig, hij droomde hardop en heel soms noemde hij Ourania zelfs Sofia, wat de naam was van haar moeder.

‘Waarom mag ik niet thuisblijven?’ had Ourania laatst gevraagd. Na de vraag was een lange stilte gevallen. Uiteindelijk had Faroek zacht gefluisterd: ‘Omdat Kel Essouf, het grote woestijngevaar dat iedereen vreest, zelfs de grootste avonturiers, je dan komt halen.’ Faroek zei nooit veel, maar als hij wat zei, zei hij het op momenten dat anderen hard aan het denken waren.

‘Dan blijf ik toch bij jou,’ had Ourania geantwoord.

‘Faroek zorgt voor de geiten en kamelen. Jij blijft bij mij,’ had Jut kortaf gezegd. En daarmee was het gesprek voorbij.

Ourania stond stil op een duin en staaarde het diepe donker in. De duinen waren ’s nachts eenzamer en uitgestrekter dan overdag, wanneer de geiten en kamelen de horizon met hun gehuppel en gesjok dichterbij brachten. Eigenlijk wist ze helemaal niets over Kel Essouf. Was het een man of was het een monster? Zou hij of het je opeten? Opsluiten? Faroek en Jut hadden haar vaak gewaarschuwd voor Kel Essouf. Bij het uitspreken van zijn naam krompen ze altijd ineem, knepen hun ogen tot spleetjes en keken daarbij nerveus over hun schouder, alsof Kel Essouf hen elk moment kon aanvallen. Daarna zwegen ze lang en diep alsof ze alle gruwelijkheden van Kel Essouf overdachten. Maar nooit, nooit vertelden ze er meer over behalve dan dat Kel Essouf het grootste gevaar van de woestijn was.

En toch was het niet de angst voor Kel Essouf die Ourania tegenhield, daarboven op het duin. En ook niet de wind of het gebulder van de golven die ze in de verte op het strand hoorde rollen. Nee, Ourania stond daarboven op het duin stil, omdat ze dacht aan wat er die middag was gebeurd.

Ourania had die middag achter in het vliegtuig bij Jut met haar touwtje om haar vingers gespeeld. Dat deed ze wel vaker als ze geen zin had om sterren te tellen, of kippen, koeien en kamelen te herkennen of een naam te geven. Bruggen kon ze maken van het koordje, torens en natuurlijk de parachute.

‘Our, kijk daar links. Een kudde gestreepte gazellen. Magnifiek. Kijk!’ Jut was zo opgewonden geweest dat hij half was gaan staan. Hij keek over zijn linkerschouder om te zien of Ourania

hetzelfde zag als hij. Maar toen Jut over zijn schouder keek, zag hij hoe Ourania met haar touwtje aan het spelen was. ‘Ourania Himalaya Sandrijn van Vliet!’ had hij geroepen, en het had geleken of hij was vergeten dat hij ook nog een stuurknuppel in zijn hand had. Want hij maakte zo’n scherpe bocht dat het kompas, de verrekijker en het grote gele aantekeningenschrift van Jut, die op de bodem van de propellerkist lagen, mee naar links schoven en ten slotte uit het vliegtuig naar beneden waren gevallen en gedwarreld. Het grote gele aantekeningenschrift van Jut. Het schrift waarin eerst Jut en Ourania’s moeder en later ook Ourania honderden aantekeningen en tekeningen hadden gemaakt van bergen, rotsen en bomen. Van sterren en wolken. Van kippen, koeien en kamelen. Het grote gele aantekeningenschrift, het levensproject van Jut en haar moeder, waarin bijna het hele westelijke deel van de woestijn in kaart was gebracht. Alles was weg.

Eerst had Ourania het vallende schrift met haar ogen gevolgd, met het idee om het later op te rapen, maar halverwege de val van het schrift stuitten haar ogen op een rare, onbekende bult. Een bult die zij nog nooit eerder had gezien. Ze was zo nieuwsgierig naar die bult dat ze helemaal vergat om naar het vallende schrift te kijken. En toen ze weer aan het schrift dacht, was het verdwenen. Weg. Opgelost in al het zand beneden haar.

De gedachte aan die middag maakte Ourania plots duizelig, daarboven op het duin. Het vallende grote gele aantekeningenschrift, de onbekende bult, de woorden van Jut, *dan beginnen we opnieuw*. De beelden draaiden allemaal rondjes in haar hoofd, veranderden in sterretjes. Ze moest diep en langzaam ademen als ze geen hoog monotoon gepiep in haar oren wilde horen en geen getintel in haar armen en benen wilde voelen. Ze

opende haar mond, voelde de frisse zeelucht haar longen binnen stromen, hield hem even vast onder in haar buik, en blies de nu warmere lucht rustig terug de wereld in. Toen zei ze tegen zichzelf: 'Ik moet en ik zal het schrift vinden. Zo snel mogelijk.' Alleen dan zouden ze een ander avontuur aangaan en misschien wel het rivieren- en populierenland van haar oma bezoeken. En natuurlijk moest ze ontdekken wat die rare, onbekende bult op het strand was. Gelukkig was haar zoekdrang groter dan haar angst voor Kel Essouf en liep ze het onbekende tegemoet.